

Orzeczenie Trybunału z dnia 12 stycznia 1994 r.
Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej.

Sprawa o niewypełnienie obowiązków - Zamówienia publiczne na roboty budowlane -

Wniosek oddalony

Sprawa C-296/92

Sprawozdania Trybunału Europejskiego 1994 strona I-0001

Daty:

Powstania dokumentu: 12/01/1994

Złożenia pozwu: 06/07/1992

Rodzaj postępowania: postępowanie dotyczące niewypełnienia obowiązków przez Kraj Członkowski, pozew odrzucony

Sędzia-Sprawozdawca: Schockweiler

Temat: Zbliżanie przepisów prawnych

Streszczenie

Zakres pozwu wniesionego w oparciu o artykuł 169 Traktatu ograniczony jest przez procedurę przedprocesową przewidzianą w tym przepisie. Co za tym idzie, podstawą pozwu nie mogą być żadne inne zarzuty niż te sformułowane w umotywowanej opinii.

Strony

W sprawie C-296/92

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez Antonio Aresu i Rafaela Pellicer, członków Działu Prawnego, działających jako pełnomocnicy, z siedzibą w Luksemburgu w biurze Nicola Anecchino, członka Działu Prawnego, Wagner Centre, Kirchberg, jako powód

przeciwko

Republice Włoskiej, reprezentowanej przez profesora Luigi Ferrari Bravo, dyrektora działu prawnego Ministerstwa Spraw Zagranicznych, działającego jako pełnomocnik, z pomocą Pier Gioglio Ferriego, Avvocato dello Stato, z siedzibą w Luksemburgu w Ambasadzie Włoch, 5 Rue Marie-Adelade, pozwanemu,

Wniosek o stwierdzenie, że poprzez zezwolenie władzom administracyjnym prowincji Ascoli Piceno na udzielenie prywatnego zamówienia na raporty dodatkowe numer 11 i 12 dotyczące ukończenia części drogi szybkiego ruchu "Ascoli-Mar", pod nazwą "Etap IV - Projekt 5134" i nieopublikowanie ogłoszenia o przetargu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, oraz niepodjęcie kroków uniemożliwiających powstanie skutków prawnych naruszających prawo Wspólnoty, Republika Włoska nie dopełniła swoich obowiązków wynikających z Dyrektywy Rady 71/305/EEC z dnia 26 lipca 1971 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (OJ 1971 (II), s. 682),

Trybunał

W składzie: G.F. Mancini, przewodniczący Drugiej i Szóstej Izby, działający jako przewodniczący, J.C. Moitinho de Almeida oraz D.A.O. Edwards (Przewodniczący Izby), R. Foliet, F.A. Schockweiler (Sędzia-Sprawozdawca), G.C. Rodriguez Iglesias, F. Grevisse, M. Zuleeg oraz J.L. Murray, Sędziowie

Rzecznik Generalny: C.Gulmann,

Sekretarz: Lynn Hewlett, Administrator

mając na uwadze protokół z rozprawy,

po wysłuchaniu argumentów słownych stron na posiedzeniu w dniu 29 września 1993 r.,

po wysłuchaniu opinii rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 18 listopada 1993 r.,

wyduje następujące orzeczenie:

Podstawy orzeczenia

Składając w Sekretariacie Trybunału wnioski w dniu 6 lipca 1992 r. Komisja Wspólnoty Europejskiej wniosła powództwo na podstawie art. 169 Traktatu EWG o uznanie, że poprzez zezwolenie władzom administracyjnym prowincji Ascoli Piceno na udzielenie w dniu 21 maja 1990 r. prywatnego zamówienia na raporty dodatkowe numer 11 i 12 dotyczące ukończenia drogi szybkiego ruchu "Ascoli-Mare", pod nazwą "Etap IV - Projekt 5134", i nie opublikowanie ogłoszenia o zamówieniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, oraz przez nie podjęcie kroków uniemożliwiających powstanie skutków prawnych naruszających prawo Wspólnoty, Republika Włoska nie dopełniła swoich obowiązków wynikających z Dyrektywy Rady 71/305/EEC z dnia 26 lipca 1971r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (OJ, 1971 (II), s. 682).

Na początku lat siedemdziesiątych władze administracyjne prowincji Ascoli Piceno udzieliły zamówień publicznych na budowę trasy szybkiego ruchu łączącej miasto Ascoli z drogą szybkiego ruchu A14 i autostradą nr 16 biegnącą wzdłuż wybrzeża Adriatyku. Roboty te zostały podzielone na cztery etapy.

Realizację Etapu IV powierzono przedsiębiorstwu Rozzi Constantino. Następnie przedstawiono dwanaście raportów dodatkowych dotyczących tego etapu, co zaowocowało znaczącym przedłużeniem pierwotnie projektowanej trasy. Prace przewidziane w powyższych raportach również powierzono przedsiębiorstwu Rozzi Constantino. W dniu 21 maja 1990 roku władze administracyjne prowincji Ascoli Piceno udzieliły temu przedsiębiorstwu prywatnego zamówienia na prace przewidziane w raportach dodatkowych nr 11 i 12 na łączną sumę 36 250 milionów lirów.

Komisja uznała, że udzielenie zamówień publicznych na roboty budowlane przewidziane w dwóch powyższych raportach wchodzi w zakres Dyrektywy 71/305 i nie podpada pod żaden z przypadków określonych w art. 9, i że w związku z tym ogłoszenie o zamówieniu powinno być opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich zgodnie

z dyrektywą, i pismem z dnia 17 stycznia wezwała rząd włoski, zgodnie z art. 169 Traktatu, do przedstawienia w ciągu 30 dni swojej opinii na temat przypuszczalnego naruszenia prawa.

Nie otrzymawszy, w przewidzianym terminie, odpowiedzi od rządu włoskiego, Komisja sformułowała swoje poglądy w umotywowanej opinii, przesłanej Republice Włoskiej w dniu 1 sierpnia 1991 roku, w której uznała, że "ponieważ władze administracyjne prowincji Ascoli Piceno udzieliły zamówienia publicznego na dokończenie budowy trasy szybkiego ruchu "Ascoli-Mare" pod nazwą "Etap IV" i nie opublikowały ogłoszenia o zamówieniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, Republika Włoska nie dopełniła swoich obowiązków wynikających z Dyrektywy 71/305/EEC". Komisja wezwała Republikę Włoską do zastosowania się do umotywowanej opinii w przeciągu 2 miesięcy.

Pismem z dnia 30 grudnia 1991 r. rząd włoski przekazał Komisji notę z dnia 31 października, w której władze administracyjne prowincji Ascoli Piceno podają pewne szczegóły dotyczące kwestionowanego zamówienia i cytują art. 5 pkt b Ustawy nr 584 z dnia 8 sierpnia 1977 r., będący przeniesieniem do włoskiego prawa art. 9 pkt. (b) Dyrektywy 71/305, jako podstawy udzielenia kwestionowanego zamówienia przedsiębiorstwu Rozzi Constantino.

Komisja uznała, że jest to spóźniona odpowiedź na jej umotywowaną opinię, co było niezadowolające, i wniosła niniejszy pozew, w którym, jak wspomniano w punkcie 1 niniejszego orzeczenia, domaga się uznania, że Republika Włoska nie dopełniła swoich obowiązków wynikających z Dyrektywy 71/305 poprzez nie sprzeciwienie się wykorzystaniu przez władze administracyjne prowincji Ascoli Piceno procedury udzielania prywatnych zamówień.

W odpowiedzi Republika Włoska twierdzi jedynie, że ciążący na krajach członkowskich obowiązek zagwarantowania, że Dyrektywa 71/305 jest stosowana, jest czymś innym od obowiązku rzeczywistego stosowania tejże dyrektywy, co jest obowiązkiem ciążącym na podmiocie zamawiającym. Dodaje ponadto, że kraj członkowski można uznać za winny niedopełnienia obowiązku nadzoru tylko wtedy, gdy naruszenie dyrektywy przez podmiot zamawiający jest jasne i oczywiste do tego stopnia, że nie ma usprawiedliwienia dla braku interwencji państwa.

W swojej odpowiedzi rząd włoski przedstawił dokumenty mające dowieść, w odniesieniu do kwestionowanego zamówienia, istnienia "przyczyn technicznych" w rozumieniu art. 9 pkt b Dyrektywy 71/305 usprawiedliwiających udzielenie kwestionowanego zamówienia danemu przedsiębiorstwu, a zatem, umożliwiających wykorzystanie procedury udzielania prywatnego zamówienia. Rząd Włoski twierdzi następnie, że po pierwsze, powołał się już na art. 9 pkt b Dyrektywy 71/305 w trakcie postępowania przedprocesowego, i po drugie, że nie opierał już swojej obrony na fakcie istnienia owych "przyczyn technicznych", ponieważ z treści żądania Komisji przeciwko Republice Włoskiej wynika, że dotyczyło ono, nie postępowania władz administracyjnych prowincji Ascoli Piceno, które rzekomo było sprzeczne z Dyrektywą 71/305, lecz niepodjęcia kroków dla uniemożliwienia takiego postępowania lub naprawienia jego skutków.

W pisemnych uwagach, które pozwolono przedstawić w odpowiedzi na obronę Rządu Włoskiego, Komisja twierdzi przede wszystkim, że przyczyny techniczne, na które powołał się rząd włoski są "nowymi argumentami w sprawie", których wprowadzanie w trakcie postępowania jest zabronione na mocy art. 42 pkt 2 Zasad procesowych. Ponadto Komisja twierdzi, że techniczne argumenty wysunięte w oparciu o wspomniane dokumenty są bezpodstawne.

Należy po pierwsze zauważyć, że Trybunał stale utrzymywał (patrz w szczególności Sprawa 76/86 Komisja przeciwko Republice Federalnej Niemiec [1989] ECR 1021, paragraf 8), że zakres pozwu wnoszonego w oparciu o art. 169 Traktatu jest ograniczony przez procedurę przedprocesową przewidzianą w tym przepisie. Zatem podstawą pozwu nie mogą być żadne inne zarzuty niż te sformułowane w umotywowanej opinii (patrz Sprawa C-157/91 Komisja przeciwko Holandii [1992] ECR I-5899, paragraf 17).

W swojej umotywowanej opinii Komisja twierdziła, że Republika Włoska nie wypełniła swoich obowiązków wynikających z Dyrektywy 71/305, ponieważ władze administracyjne prowincji Ascoli Piceno zleciły wykonanie przedmiotowych robót na drodze zamówienia prywatnego i

nie opublikowały ogłoszenia o przetargu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich. W pozwie z kolei, Komisja domaga się od Trybunału uznania, że Republika Włoska nie dopełniła swoich obowiązków poprzez umożliwienie władzom administracyjnym prowincji Ascoli Piceno postępowania w ten sposób i nie powzięcie kroków uniemożliwiających powstanie skutków prawnych takiego postępowania.

Chociaż jest prawdą, że każdy kraj członkowski jest odpowiedzialny wobec Wspólnoty za wszelkie naruszenie prawa Wspólnoty przez którykolwiek z jego organów, to należy podkreślić, że w tym przypadku treścią pozwu nie jest uznanie takiego naruszenia, a w każdym razie pozew jest oparty o zarzuty inne niż te sformułowane w umotywowanej opinii; ta różnica dała podstawę do dyskusji, o której mowa w punktach 9 i 10 niniejszego orzeczenia, dotyczącej przedstawienia przez rząd włoski swojej obrony.

Co za tym idzie, powództwo Komisji powinno być oddalone.

Decyzja dotycząca kosztów

Koszty

Zgodnie z art. 69 ust. 2 Zasad procesowych strona przegrywająca powinna opłacić koszty sądowe. Ponieważ Komisja jest stroną przegrywającą, należy jej nakazać opłacenie kosztów.

Sentencja orzeczenia

Na tej podstawie

Trybunał

niniejszym:

Oddała powództwo jako niedopuszczalne;

Nakazuje Komisji pokryć koszty sądowe.